

Abstrakt

Tématem této práce je filmový svět Wese Andersona. Jedná se o analýzu tohoto současného *auteur* režiséra, jejíž cílem je načrtnout a podrobně popsat atmosféru a cítění Andersonova díla. Andersonovo cítění zahrnuje znovuinterpertaci ztracených hodnot a vytváří specifické smýšlení, díky kterému se díla dají popsat jako meditace nad vlastní filmovou ‚filozofií‘. Základním kamenem teoretické struktury je filozofie, primárně postmodernismus a metamodernismus. Technika meta-filmu, pastiš a nostalgie jsou tři hlavní postmoderní elementy v Andersonově díle. Jeho unikátní užití těchto prvků přesahuje anticipovaný postmoderní tón a vytváří novou strukturu cítění charakterizovaného metamoderní nadějí. Upřímnost vyvěrá z postmoderních prostředků, jež Anderson užívá k vytvoření metamoderní senzibilitu.

Práce se soustředí na tři zmíněné atributy Andersonovy filmografie, které v jak postmoderním tak metamoderním kontextu pomáhají rozložit tematické vzorce a významnou vizualitu jeho filmografie. Práce se zaměřuje na osm Andersonových filmů: *Grázlové*, *Jak jsem balil učitelku*, *Taková zvláštní rodinka*, *Život pod vodou*, *Darjeeling s ručením omezeným*, *Fantastický pan Lišák*, *Až vyjde měsíc*, *Grandhotel Budapešť*. Analýzou těchto děl se dobereme k základním stylistickým a obsahovým prvkům, stejně jako k unikátnímu vykreslení protagonistů. Andersonův osobitý styl filmové tvorby je značně sebeuvědomělý, avšak z jeho filmů je patrný pocit naděje, díky němuž filmy vystupují za hranice své filmové diegéze a vytvářejí nový umělecký směr. Stylizovaný svět, jež Anderson přináší na filmové plátno, vytváří umělý povrch, který odvádí pozornost od pravých hodnot jeho cítění. Režisér nastavuje zrcadlo svému obecenstvu a ukazuje, že dnešní divák je tažen pouze vizuálně líbivým zážitkem z filmu, zatímco důležité koncepty jako paměť, nevinnost, touha, a kreativita jsou zanedbány.

Stručná analýza vztahu mezi filmem a filozofií se opírá o přístupy několika filozofů a teoretiků, jako např. Felicity Colman, Noël Carroll, Murray Smith, Thomas Wartenberg and Daniel Frampton. Vhled Jeana Baudrillarda a Fredrica Jamesona byl zejména užitečný v rámci postmodernismu, zejména z hlediska filozofie, estetiky a kultury. Metamodernismus je zvážen v mezích definice Timothea Vermeulena a Robina van den Akkera. Filmoví teoretici a kritici jako Matt Zoller Seitz, James MacDowell and Jim Collins nabízí zasvěcený pohled na Andersona a na filmové

kategorie, do kterých bývá zařazován. Anderson je uznáván jako přední režisér dnešní nezávislé americké filmové produkce díky své participaci v indie hnutích Quirky, Smart a New Sincerity Cinema, jež jsou relevantní pro podrobnou charakteristiku jeho filmů. Navíc demonstrují, že upřímná senzibilita je čerstvým přístupem k filmovým subjektům v dnešní filmové tvorbě. Tento teoretický základ slouží jako prostředek k interpretaci osmi zkoumaných filmů, které jsou protknuté stejným unikátním stylem a obsahem odhalujícím, co dané filmy zprostředkovávají.

Teze v žádném případě není slepou, jednostrannou oslavou současného režiséra, který pomalu proniká do filmového mainstreamu, ale jedná se spíše o kritickou studii kulturně relevantní osobnosti. Buduje na teoretickém základu a jejím hlavním záběrem je Andersonův formální styl, témata a vykreslení postav, což vrhá světlo na jeho individuální filozofii a to, jak tvoří svou upřímnou senzibilitu.

Klíčová slova: Wes Anderson, Grázlové, Jak jsem balil učitelku, Taková zvláštní rodinka, Život pod vodou, Darjeeling s ručením omezeným, Fantastický pan Lišák, Až vyjde měsíc, Grandhotel Budapešť, film, filozofie filmu, upřímnost, senzibilita, postmodernismus, metamodernismus, meta-film, pastiš, nostalgie.